

ните, фамилните имена. От историческо гледище, името на дадено населено място има капитално значение; защото това име, обикновено, резюмира произхода на заселището. Чрез етимологията си, то хвърля силна светлина върху примитивния състав на селището, а чрез своята първична форма същото показва донякъде на кое племе, на коя раса и народност са принадлежали първите му жители.

Коя власт е компетентна да дава и да променя имената (названията) на населените места и на общините?

По тоя въпрос мненията се разделят. Според едни, единствено на закона подлежи да осветява тия наименования; според други, преименуването на населените места и общините влиза в атрибутите на изпълнителната власт.

Две основни тези се поддържат в случая.

Първата теза гласи: Общината и селището, като сбор (агломерации) от жители, исторически съществуват преди закона; те си имат имена, които сами са си дали и които са властни да променят или отхвърлят.

Втората теза: Като юридическо лице, общината съществува чрез организацията, която законът ѝ е дал; тя нема друго име (наименование), освен онова, което ѝ е признан законът, и то такова, каквото е написано (ортографирано) в закона. Не е нейно право да изменява даденото ѝ по законен ред име.

Днес е общовъзприето, че преименуването на общините и населените места принадлежи на закона; обаче, законо-

дателят не трябва да си присвоява в това отношение абсолютна власт. Той е длъжен да се задоволи да констатира един предсъществуващ факт, който не може да бъде установен и пресъздаден инжк, освен при интервенцията на заинтересованата община. Ала и на исканията на отделните общини и села трябва да се гледа като на прости пожелания, неангажиращи по никой начин повиснатата власт. Единжк признато, че тая материя подлежи да се урежда от закона, т. е. от гледище на общия интерес, то тъкмо този подирният трябва да се има предвид при уреждането на отделните случаи.

И у нас е установено със закона от 7.XII.1902 год., че „променяване имената на градовете, селата, махалите и колибите става по законодателен ред“. Правилникът за общините допълва още, че общинските съвети не бива да вземат решение за преименуване градове, села, махали и колиби, чиито имена са чисто български, освен когато има и други със същите имена; при преименуване градове, села, колиби и махали, чиито имена са на чужд език, предпочитат се българските преводи на тия имена. Същият предвижда освен това, щото имената на населените места (градове, села, махали и колиби) да се пишат във всички официални актове точно тжй, както са напечатани в най-новоизданията от Министерството на вътрешните работи списък на населените места в държавата.

Тия добри нареждания, обаче, не винаги са се спазвали, както може да се види от предлагания списък.